

Hodně slávy, hodně lidí, náročná organizace. Při takové akci do které se zapojí hodně lidí přímo a ještě mnohem víc okukuje. O Jízdě králů se v poslední době nemálo psalo a mluvilo i na druhém konci světa. Na místě se také hodně zaznamenávalo (jak dnes všude), ale naštěstí i dost zpívalo. Také naším přispěním.

Pokusů o zhmotnění nehmotného bylo v dějinách lidstva neúřekom. Zpravidla neúspěšných. Včetně toho notoricky známého se substancí Ariel ve filmu Císařův pekař. Další byl učiněn s historickým nehmotným dědictvím Unesco. Alespoň dle názoru zuřivého reportéra týdeníku Reflex, který na dění ve Vlčnově přijel dohlédnout z Prahy. Dorazil s jistým zadáním. Je pravda, že se mu v mnohém potvrdilo. Upozornil na neproniknutelně obklíčený Vlčnov, urážely ho hranaté bytovky při vjezdu do „malebné slovácké dědiny“ od Brodu. Fotil hlavně stánky s plastovým brakem (byť vytěsněné na periferii), zaznamenal pouze přiožralé folkloristy. Zesměšnil křečovitě udržování tradice, citoval místní rýpaly (vyskytující se vždy a všude). Udivilo ho označení domu králova v jazyce vládců Spojeného království Velké Británie a Severního Irska. „Celý tento humbuk s nehmotným dědictvím je pouze byznys“, tvrdil.

Jiný zkušený novinář Radek Bartoníček, jak je jeho zvykem, též doprovázel nepočetnou družinu královskou. Na každém kroku se zdravil se známými, bavil se s pořadateli, sledoval svým pohledem zúčastněné. Ocenil upřímnou snahu stovek účinkujících postižených folklórem, fotil je v detailech, sál atmosféru. Myslel pozitivně, hodnotil kladně.

Naše blízkost a znalost místních poměrů, ale i drobná rivalita folklorní (stejně jako u ostatních okolních dědin), nám umožňují vidět situaci ještě z jiného pohledu i odstupu. Dojeli jsme si na pozvání zazpívat.

Zazpívali jsme si dobře. Začali jsme hned po příjezdu před půl desátou neuposlechnuvše pokynů pokynů pořadatelů dostavit se před osmou ranní, když program začínal v deset. Dali jsme si sraz na devět a poněvadž mezi naše mnohé dobré zvyklosti

patří dochvilnost vyrazili jsme přesně, v počtu osmi kusů. Ještě jsme posílili když u svatého Jána přistoupil Slávek. „Byl jsem v kostel, když je svátek svatého ducha“, pravil. Tož to je pěkné. Já sem zas jel na sedmú do Hradišťa k Františkánom abych stíhál v klidu a pokoji. Tam sme dostali za závěr při požehnání takovou příhodnú radu. Prožijte příjemný sváteční den, který je nejlépe oslavit radostným zpěvem.

Při našem příjezdu už byl Vlčnov obšancovaný, tak nás pustili jenom po koupaliště. Možeme sa tu v klidu rozezpívat, kerú si dáme? Už jedú, hlásí kdosi a ukazuje na policejní auto. Tak *Jedú chlapci jedú*. „Dobré to bude podme na stanoviště“. Při příchodu ke Klubu, už pod stromama vidíme vysedávat domácí sboristi aj s posílenýma a omladěnýma Kunovjanama. Za chvílku přicupitali Tetičky z tamtéž a pomalu sa scházali

také kopaničárky z Čechery ze Starého Hrozénka. Na střídačku sme potom přezpívali po dvou vstupoch prokládajíc to konzumací vyhlášených místních koláčků a dobrým vínkem, mezi kterým vynikala zelená veltínka. Bylo od spolužáka Franty Vozára. Při nástupu na zemědělskou školu jsme si prohodili obory. On šel na pěstitela, tak má k tomu vinaření blíž. No a mě to vždycky víc bavilo s dobytka, tak je ze mně živočich. Aj když mě od toho tata zdržoval.

Při předpoledním Jarmarečním vystoupení u Klubu, v souvislosti s ostatním programem po dědině, lidí spíš ubývalo. Zaměřili sme sa ale při zpěvu, aj očním kontaktem, na pár přítomných děvčic a ty hned velice dobře poznaly pro koho včil zpíváme. Najvíc srandy sme si užili s děvčicami z Čechery se kterými sme aj poseděli, aj sa s něma spářili v průvodu (rozumněj – šli sme spolem, lebo jich bylo málo). Chlapi z místního sboru byli velice přátelští aj přajní. Ani nás nechťeli, při takovém

tom opravdu dobrovolném zpívání po průvodě propustit. A furt otravovali se vzpomínání opravdu dobrú veltínú. Těžké bylo přesvědčit je i sebe, že toto už je fakt poslední písnička. Nakonec sa to podařilo až po drobném nátlaku, když nás ty rychlejší hónili telefonem od autobusa přistaveného už hodnú chvílu u koupaliště. Upřímné bylo poděkování za eště jednu flašku na cestu. Celkově příjemné bylo zúčastnit sa letošní vlčnovské Jízdy králů zrovna takovým aktivním neočumovacím způsobem.

Nezbývá než túto formu poznávání a prožívání tradic doporučit všeckým, aj novinářom. Aj z Prahy. To je potom to hodnocení trochu jednodušší a v nečem može byt aj objektivnější. Ubylo by tým sice drobek potravy pro senzacechtivce, ale o uspokojování jejich potřeb strach mět nemosíme. Doba jim velice přeje. No a že sa okolo nekterých věcí dělá humbuku zbytečně moc? Že sa neco zbytečně komplikuje? Tak to bylo, je a bude. Trochu záleží na okolnostech, trochu na souvislostech, na úhlu náhledu. Jestli ale cítíme potřebu opravdu neco změnit, mám nápad. Začněme u sebe!

PS: Je fakt, že první co sme ten deň při příchodu do nastrójeného a přelidněného Vlčnova učili a uhlédli (stejně jako zuřivý reportér, který i to podrobil kritice) byla indiánská muzika a domorodec z peruánských And na panovu flétnu s rádiem vyhrávající. Neurazil nás. Vyfotili sme sa s ním. Stejně jak při odchodu s děvčiců ze Žitného ostrova. Šak Unesco je celosvětové. Kamarádi děkujeme.

V. V. Hájek LOP 150 7.7. 12 – v sobotním odpoledni když jsem viděl metrová užovku (žaby tady nečut)